

и навъсенъ мълчеше и леко тропаше съ показалець върху масата.

— Дайте вино! — извика нѣкой.

Донесоха купи и едно крондилче. Налѣха си и дигнаха купитѣ.

— Да живѣе новиятъ царь! Да живѣе Иванко! — извикаха двама-трима.

Но Иванко не дигна очи. Само жадно посегна къмъ виното и го пресуши на единъ дѣхъ. Страшно бѣше това, което искаха отъ него. Какъ щѣше да дрѣзне да дигне ржка възъ Асѣна? Не, не можеше!... Царь искаха да го правятъ!... И тогава изведнажъ всичко се управляше като че чародейство щѣше да го изличи. Нѣмаше вече длѣжници, нѣмаше беднотия, нѣмаше Слава, Зоя и всички други, които день и нощъ му се закаяха.

Царь! и севастократорътъ му обещаваше дѣщеря си Теодора — далечната бѣлолика ромейска княгиня.

Иванко сви юмруци и закри очитѣ си.

Не, не можеше да посегне на Асѣна.

Нѣкой леко потропа на прозорчето. Хладни трѣпки прекосиха гърба на съзаклятниците. Загасиха вошеницата.

— Кой е? — се обади изплашениятъ гласъ на Богданъ.

— Не бойте се. Азъ съмъ, Димитъръ — отвърна нѣкой отъ вѣнъ.

— Братъ ми е Пуснете го. Той знае всичко — каза Иванко.

Момъкътъ се втурна разтреперанъ и запѣхтѣнъ.

— Иванко — каза той — царьтъ те вика. Трѣбва веднага да отидешъ въ палата.

Заговорниците се спогледнаха. Една и сѣща мисль прекоси всички. Лицето на Иванко побѣлѣ. Устата му се сгърчи въ сурово решение. Той знаеше за какво го вика Асѣнъ. Тази нощъ трѣбваше да се разреши всичко.

— Съберете хората си — каза той твърдо — щомъ чуете отъ главната кула два пѣти звукъ отъ рогъ, нахлѣтайте въ крепостъта.

Следъ това скри меча си подъ плащаницата, нахлупи шапка и изчезна въ нощъта.